

## Arrest

nr. 88 167 van 25 september 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. DEPOVERE, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

##### 1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

*“U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent geboren in de stad Kabul, gelegen in de gelijknamige provincie in Afghanistan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Uw vader werkte op de luchthaven van Kabul als een bagage-inspecteur voor de Afghaanse inlichtingendienst, KHAD. In 1996, u was toen één jaar oud, hield hij een man tegen op de luchthaven bij wie drugs werden aangetroffen. Tijdens de ondervragingen die daarop volgden werd die man dermate hardhandig aangepakt dat hij om het leven kwam. Meteen hierna nam uw vader ontslag. Dezelfde nacht nog kwamen er mannen naar jullie woning die uw vader ontvoerden en losgeld vroegen aan uw moeder. Om voldoende geld te verzamelen verkocht ze jullie woning. Na de vrijlating van uw vader verhuisde het hele gezin naar Mazar-i-Sharif, provincie Balkh. In 1999 werd een granaat gegooid naar jullie huis in Mazar-i-Sharif. Uw beide ouders kwamen daarbij om het leven. U raakte ernstig gewond en werd*

gedurende verschillende maanden in het ziekenhuis opgenomen. Hierna woonde u in een weeshuis in Mazar-i-Sharif tot u de leeftijd van tien jaar bereikte. Toen u het weeshuis moest verlaten vond u werk in een garage. In 2007 was u op weg naar het vrijdagsgeslacht toen u werd aangevallen door onbekenden die u neersloegen met een stok en u staken met een mes en een schroevendraaier. De andere gelovigen kwamen toegesnel, maar de daders konden ontsnappen. Door uw verwondingen moest u een drietal weken in het ziekenhuis verblijven. In het voorjaar van 2008 was u voedsel aan het kopen op de markt toen u werd neergeduwd door twee personen op een motorfiets. Toen u probeerde om recht te komen, staken ze u met een schroevendraaier. De mensen op de markt probeerden in te grijpen, maar de daders konden ontkomen. U werd opnieuw opgenomen in het ziekenhuis en besloot Afghanistan te verlaten. Anderhalve maand later vertrok u naar Iran. In Iran vond u werk in een bedrijf in Isfahan waar kippenvoeder werd geproduceerd. U leefde er echter illegaal en omdat u angst had dat u er zou worden gearresteerd en naar Afghanistan zou worden gerepatriëerd, besloot u richting Europa te vertrekken. U verliet Iran aan het einde van 2009 of het begin van 2010. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk op 18 maart 2011 in België aan waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara voor. Na het gehoor bracht u een in België afgeleverd medisch attest aan ter staving van de door u opgelopen verwondingen.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst in casu Afghanistan. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u in Iran, waar u twee jaar zou hebben verbleven, zou hebben gekend moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Inzake uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst (Afghanistan) waarnaar u volgens uw verklaringen onmogelijk kan terugkeren omdat uw leven er in gevaar zou zijn doordat uw hele gezin gevisseerd wordt door verwanten van een persoon die omkwam tijdens ondervragingen waarbij uw vader aanwezig was, moet na grondig onderzoek worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk. U slaagde er naar aanleiding van uw asielaanvraag immers niet in de elementen die aan de basis van uw vrees ten opzichte van Afghanistan zouden liggen aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het door u ingeroepen asielmotief waardoor u besloot Afghanistan te ontvluchten niet ressorteert onder de criteria van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U wordt er immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw geloof, uw ras, uw nationaliteit of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Uw problemen in Afghanistan zijn louter van gemeenschappelijke aard: ze kaderen in een lang aanslepend conflict die uw familie ondervindt met de familie of verwanten van een persoon die stierf tijdens een ondervraging waarbij uw vader aanwezig was in 1991. Voorts dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerd geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 juli 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder dan 18 jaar bent, maar die gezien het ontwikkelingsstadium van uw sleutelbeenderen waarschijnlijk nog hoger zal liggen, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn en u ter staving hiervan een kopie van een taskara (stuk 1) neerlegt waaruit blijkt dat u 16 of 17 jaar was op het moment van uw asielaanvraag, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat u geen enkel overtuigend bewijs aanbrengt van de door u geschetste problemen in Afghanistan. Zo slaagde u er niet in ook maar een begin van bewijs aan te brengen ter staving van de functie die uw vader zou gehad hebben binnen de KHAD, noch van het beweerd overlijden van uw ouders naar aanleiding van een granaataanslag op jullie woning en uw daaropvolgend verblijf in een weeshuis. U beweerde in Afghanistan wel te beschikken over documenten van de verschillende behandelingen die u in het ziekenhuis hebt gekregen ten gevolge van de door u

opgelopen verwondingen bij aanslagen op uw leven, maar kon deze onmogelijk naar België laten opsturen omdat u er met niemand meer in contact zou zijn (CGVS, p. 10). Wat betreft het in België afgeleverd medisch attest (stuk 2) moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. De arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande de tewerkstelling van uw vader bij de KHAD en de identiteit van de persoon die stierf tijdens de ondervragingen door de KHAD, alsook van de mannen die verschillende aanslagen op uw leven hebben uitgevoerd, dermate vaag zijn dat u uw beweerde asielmotieven niet aannemelijk maakt. Zo dient te worden opgemerkt dat uw kennis over het werk van uw vader bijzonder beperkt is. U verklaarde dat hij voor de inlichtingendienst werkte als een officier die de bagage controleerde in de luchthaven van Kabul, maar u wist niet wat zijn rang was. Evenmin wist u hoe lang hij in dienst was bij de KHAD. Gevraagd naar wat KHAD precies is, antwoordde u dat het een woord was maar dat u niet wist wat het betekende. Toen hierop werd teruggekomen antwoordde u dat het een soort veiligheidsdienst is, maar dat u niet precies wist wat KHAD is. Toen u werd gevraagd of de KHAD nog bestond, kon u dit niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 8 – 9). Van een persoon wiens hele leven in het teken stond van een incident dat voorviel op het werk van zijn vader, die als gevolg daarvan vreest in Afghanistan te zullen worden vermoord en daardoor besloot zijn geboorteland te verlaten, kan evenwel worden verwacht dat hij zich beter over deze activiteiten zou hebben geïnformeerd. Dat u nog erg jong was toen deze gebeurtenissen plaatsvonden, kan dit gebrek aan kennis niet verschonen, temeer daar uw grootvader blijkbaar over meer informatie zou hebben beschikt en hij u zelfs het hele verhaal uit de doeken zou hebben gedaan (CGVS, p. 15). Dat u nauwelijks in staat bleek om enige concrete informatie over het werk van uw vader of diens werkgever mee te delen, zorgt er dan ook voor dat de geloofwaardigheid van diens activiteiten en de daaruit voortvloeiende problemen danig op de helling komt te staan. Ook over de identiteit van de persoon die stierf tijdens de ondervragingen of die van de mannen die verschillende aanslagen op uw leven hebben uitgevoerd, bleek u nauwelijks enige kennis te bezitten. U verklaarde niet te weten wie de mannen waren die in 1999, 2007 en 2008 de aanvallen hadden uitgevoerd. U stelde wel zeker te zijn dat ze gelieerd waren aan de persoon die stierf op de luchthaven, maar het blijkt in casu om een veronderstelling te gaan die louter gebaseerd is op het feit dat u of uw familie met niemand anders problemen hadden (CGVS, p. 15 – 16). Gevraagd naar de identiteit van de man die omkwam tijdens de ondervragingen, antwoordde u dat u niet wist wie die persoon was en dat u geen enkele informatie over hem bezat, zelfs niet zijn naam (CGVS, p. 7 en 14). U wist enkel dat hij een smokkelaar was en u vermoedde dat zijn familie uit de provincie Panjshir kwam en tot de Jamiat-partij behoren (CGVS, p. 14). Toen u werd gevraagd waarom u dat dacht, zei u dat het algemeen geweten is dat alle smokkelaars in Afghanistan tot de Panjshir-stam behoren en dat u de informatie over die persoon en zijn familie van uw grootvader had vernomen. Vreemd genoeg bleek u niet te weten hoe uw grootvader aan deze informatie was gekomen. Meer nog, u verklaarde nooit aan uw grootvader te hebben gevraagd om u hierover verder in te lichten. Dat u zelf aangaf – ondanks de beschikbaarheid van deze informatie bij uw grootvader – nooit te hebben gevraagd wie er nu precies verantwoordelijk was voor de dood van uw ouders en de drie aanslagen op uw leven, is hoogst opmerkelijk. Toen u werd gevraagd waarom u had nagelaten om hier meer informatie over in te winnen, antwoordde u dat indien u de naam van die persoon had vernomen van uw grootvader, u dan een klacht zou hebben ingediend, maar dat deze klacht niets zou hebben uitgehaald omdat de hele administratie in Mazar-i-Sharif tot de Jamiat-partij behoorde (CGVS, p. 14-15). Dit kan echter allerm minst worden aanvaard als een plausibele verklaring voor uw nalaten informatie in te winnen over de personen die u en familie naar het leven staan. Van een persoon die tot driemaal toe het doelwit vormt van een aanslag door onbekenden kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op zoek gaat naar informatie over de daders, zeker wanneer die informatie beschikbaar is bij zijn eigen grootvader. Dat u dit niet deed louter om te voorkomen dat u een klacht zou indienen die toch niets zou uithalen, is allerm minst overtuigend te noemen en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer u tot slot gevraagd werd waarom de familie van de overleden smokkelaar na al die jaren nog steeds naar u op zoek zou zijn, zeker gezien uw vader ondertussen al lang omgebracht was, antwoordde u dat ze uw hele familie willen uitroeien (CGVS, p. 16). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat luidens uw verklaringen zowel uw grootvader als uw broer tot op het ogenblik van uw vertrek uit Afghanistan – sindsdien hebt u geen contact meer met hen – nooit enig probleem ondervonden met de nabestaanden van de overleden smokkelaar (CGVS, p. 7 en 17), hetgeen bijzonder moeilijk te rijmen valt met de door u aangehaalde verwoede pogingen van deze nabestaanden om u te vermoorden in een ruimer streven heel uw familie uit te roeien. Deze ongerijmdheid tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor

vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 § 2 a en b niet aannemelijk heeft gemaakt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-i-Sharif, waar u sinds uw prille jeugd tot aan uw vertrek uit Afghanistan woonde en werkte (CGVS, p. 4-5), te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de antiregeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. De provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten blijven betrekkelijk kalm en stevig onder controle van de overheid. Dit wordt bevestigd door een rapport van het Institute for War and Peace Reporting, dat stelt dat de situatie in de stad Mazar-i-Sharif 'stabiel' is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan het administratieve dossier toegevoegd."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde om hem als vluchteling te erkennen, in zeer ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Hij herhaalt en bevestigt zijn asielrelaas.

Verder wijst hij erop dat hij in Kaboel is geboren en vraagt hij op basis daarvan subsidiaire bescherming. Hij stelt dat in zijn beleidsnota wordt aangegeven dat er in Kaboel districten zijn die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Tot slot wijst hij erop dat hij een wees is en dus tot een zeer kwetsbare groep behoort en daarom moet worden beschermd.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk is dat de familie van de overleden smokkelaar na al die jaren nog steeds naar verzoeker op zoek zou zijn, temeer daar zowel zijn grootvader als zijn broer met de nabestaanden van de overleden smokkelaar nooit enig probleem ondervonden. Verzoeker geeft hiervoor geen aannemelijke verklaring in zijn verzoekschrift.

De Raad is verder van mening dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Kaboel kan vestigen. Volgens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er op dit ogenblik in Afghanistan, en in Kaboel in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die voor de burger die daar louter aanwezig is een reëel risico op ernstige schade inhoudt (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een binnenlands beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal in het administratief dossier blijkt dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel geen situatie bestaat van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kaboel onder de effectieve controle van de regering staat. Verder is Kaboel voor verzoeker op een veilige manier toegankelijk via de internationale luchthaven. Gelet op deze rechtspraak, de richtlijn van UNHCR en de informatie in het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in Kaboel over een veilig binnenlands beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Tot slot toont verzoeker niet aan dat hij als (meerderjarige) wees moet vrezen voor vervolging of dat hij daardoor een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker beperkt zich dienaangaande immers tot blote beweringen die hij verder niet onderbouwt met concrete gegevens.

Per aangetekend schrijven van 5 september 2011 voegt verzoeker nog enkele documenten met vertaling toe waarvan de originelen ter zitting worden neergelegd. Het betreft een attest betreffende een granaataanval, een attest met betrekking tot een ziekenhuisopname en een attest dat verzoekers verblijf in het weeshuis bevestigt.

De granaataanval wordt in het bijgebrachte attest gesitueerd in 1387 (2008, Gregoriaanse kalender) terwijl verzoeker deze aanval in 1999 situeerde. Het document heeft om deze reden dan ook geen bewijswaarde. De attesten met betrekking tot de ziekenhuisopname en het verblijf in het weeshuis, voor zover zou worden aangenomen dat deze authentiek zouden zijn, tonen geenszins aan dat er een oorzakelijk verband zou zijn met de door verzoeker aangebrachte feiten. Ten overvloede blijkt uit het door verweerder ter terechtzitting neergelegde document 'Afghanistan, *Corruptie en valse documenten*' dat verschillende bronnen vermelden dat netwerken die zich bezig houden met mensensmokkel tevens allerlei valse documenten verstrekken voor een succesvolle migratie. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse

Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De door verzoeker neergelegde documenten doen bijgevolg geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen of dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg is er geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER